

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zastoupena Mgr. Ing. Marcelou Kubalovou, advokátkou se sídlem Rožnovská 240, Frenštát pod Radhoštěm, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2022, č. j. MSK 77329/2022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 6. 2023, č. j. 22 A 53/2022 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí (dál jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 18. 5. 2021, zn. MUFO 16321/2021, zastavil opakované stavební řízení ve věci stavby pod názvem „Novostavba rodinného domu K., Nová Ves u Frýdlantu nad Ostravicí“ na pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. N. V. u F. n. O. (dále jen „stavební záměr“). Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu jako nepřipustné. Stavební úřad opakované stavební řízení zahájil po tom, co Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 20. 8. 2020, č. j. 25 A 134/2019 - 36

(dále jen „dřívější rozsudek“) zrušil společný územní souhlas a souhlas s provedením stavby (dále jen „společný souhlas“) ke stavebnímu záměru a také společný souhlas k jinému záměru.

[2] Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí brojila žalobou, kterou krajský soud zamítl. Uvedl, že po tom, co soud v dřívějším řízení zrušil společný souhlas ke stavebnímu záměru a žalovaný místním šetřením zjistil, že s ohlášenou stavbou nebylo doposud započato, neměl žalovaný správně vést opakované stavební řízení. Věc se totiž po právní moci dřívějšího rozsudku vrátila procesně do stavu před vydáním společného souhlasu, tedy do stavu, kdy správní řízení nebylo vedeno. Jestliže následně stavebník oznámil stavebnímu úřadu, že zcela upouští od stavebního záměru, postačilo vzít tento úkon na vědomí. Stavební úřad jej vyhodnotil jako zpětvzetí „žádosti“ a postupoval podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Jestliže tedy opakované stavební řízení ani nemělo být vedeno a nadto stavebník vzal svou „žádost“ zpět, nemohlo být zasaženo do jakýchkoli práv žalobkyně.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud se nevypořádal s námitkou stěžovatelky, že stavební úřad opomenul oznámit účastníkům řízení, že vede opakované stavební řízení, přestože v té době nemohl předvídat, že stavebník od záměru ustoupí. Napadený rozsudek neobsahuje ani žádné zákonné ustanovení, na němž krajský soud založil svůj závěr o tom, že odvolání bylo nepřípustné, a proto je také nepřezkoumatelný. Stěžovatelka zopakovala, že napadené rozhodnutí nemá oporu v dřívějším rozsudku krajského soudu, který zrušil společný souhlas právě za účelem naplnění procesních práv stěžovatelky, neboť ta nedostala v opakovaném stavebním řízení možnost se vyjádřit; na tom nic nemění skutečnost, že stavebník následně „vzal žádost zpět“.

[5] Stěžovatelka uvedla, že napadený rozsudek nerespektuje § 129 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Krajský soud zasáhl do legitimního očekávání stěžovatelky, neboť v dřívějším rozsudku zrušil dva společné souhlasy, avšak oznámení o zahájení opakovaného stavebního řízení stěžovatelka obdržela pouze v případě druhého záměru, který není předmětem tohoto řízení, a tak stavební úřad nepostupoval ve stejných případech shodně. Stěžovatelka proto nesouhlasí ani s tím, že opakované stavební řízení nemělo být vedeno. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozhodnutí o zastavení opakovaného stavebního řízení nemohlo jakkoli zasáhnout do práv stěžovatelky, neboť stavební záměr nebyl věcně projednán, a nemohlo tak ani dojít k potenciálnímu dotčení na vlastnických právech jiných osob. Navrhl proto, aby soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

pokračování

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná, má rovněž požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou. Důvodností kasační stížnosti se soud zabýval v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Po takto provedeném posouzení dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[8] Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování relevantních skutečností a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Současně z rozsudku musí být patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující žalobní argumentací.

[9] Napadený rozsudek je přezkoumatelný. Krajský soud dostatečně vysvětlil, proč odvolání považuje za nepřípustné. Svou argumentaci podepřel také o relevantní zákonnou úpravu.

[10] Zásadní je v nyní projednávané věci skutečnost, že opakované stavební řízení vůbec nemělo být vedeno, neboť oznámení záměru pro vydání společného souhlasu nemá podle § 96a stavebního zákona účinky zahájení řízení a na podkladě takového oznámení se nevede správní řízení (viz § 96a odst. 3 ve spojení s § 96 odst. 4 stavebního zákona). Jestliže tedy krajský soud v předešlém řízení zrušil tento společný souhlas, nebylo na stavebním úřadu, aby zahájil opakované stavební řízení, ale na stavebníkovi, aby – pokud chtěl svůj stavební záměr realizovat – opět svůj záměr oznámil, a na základě tohoto oznámení se jím pak mohl stavební úřad zabývat. Dřívější rozsudek krajského soudu tak sice zrušil rozhodnutí správních orgánů, ovšem žádné řízení, jehož účastníkem by byla stěžovatelka, „neobnovil“, a proto ani neexistovalo řízení, jehož by stěžovatelka byla účastníkem a měla v něm procesní práva.

[11] I pokud by tomu tak nicméně bylo, může stěžovatelka prostřednictvím procesních práv pouze hájit svá hmotná práva (zde vlastnické právo k sousedním nemovitostem). Nejvyšší správní soud připomíná, že: „[v] případě subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je totiž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobily přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé. Jakýkoliv proces neexistuje samoučelně, nýbrž jeho cílem je dosažení vzniku, změny či zániku hmotných práv a povinností fyzických či právnických osob.“ (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. I.ÚS

148/02, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2023, č. j. 1 Afs 170/2023 - 36). Stěžovatelka však v kasační stížnosti neuvedla, do jakých konkrétních hmotných práv jí mohlo být rozhodnutím o zastavení řízení zasaženo. Podle procesní strategie stěžovatelky v předešlém řízení se naopak jeví, že je v jejím zájmu, aby stavební řízení o stavebním záměru skončilo jinak než vyhověním žádosti stavebníka a schválením jeho stavebního záměru. Zastavením stavebního řízení z důvodu, že stavebník „vzal svou žádost zpět“, proto nebylo a ani nemohlo být zasaženo do veřejných subjektivních práv stěžovatelky. Je proto i správný závěr krajského soudu, že její odvolání bylo nepřipustné.

[12] Pro výše uvedený závěr není podstatné, že stavební úřad po právní moci zrušujícího rozsudku zahájil opakované stavební řízení pro druhý záměr, který byl předmětem přezkumu krajského soudu. Tvrzené legitimní očekávání stěžovatelky nemůže v nynější věci zavázat stavební úřad k vedení řízení, které by nebylo v souladu se zákonem. Jestliže má stěžovatelka pochyby o správnosti vedení stavebního řízení ve věci druhého záměru, je to pouze a jenom toto správní řízení, do kterého takové námitky může směřovat.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Kasační soud z výše uvedených důvodů posoudil napadený rozsudek krajského soudu jako zákonný a kasační stížnost stěžovatelky v souladu s § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[14] O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2024

Ivo Pospíšil
předseda senátu